

[C. J. F. Sven.]

denne Stædighed har da givet sig Udtryk, ikke mindst i den sidste Rigsdagssamling, i en Række Lovforslag, der partout skulde igennem, uagtet der i Virkeligheden ikke kan paavises nogen saglig Begrundelse for at gennemføre dem netop nu. Der er ikke eet Menneske, der vil tro, at de Ændringer, der her indføres i Retsplejeloven med Hensyn til Retsmøders Offentlighed, Ransagning o. lign., er nødvendige netop i Øjeblikket. Om det skulde være et halvt Aars Tid eller et Aars Tid, vil vel intet Menneske paastaa er af vital Betydning for dette Land.

Derfor har vi allerede tidligere gjort gældende over for den højtærede Justitsminister, at de mange Ændringer, der er søgt gennemført saavel paa Retsplejelovens som paa Straffelovens Omraade, burde være undergivet en langt mere vidtgaende Drøftelse, forinden man var kommet til Rigsdagen med dem, og det staar i Forbindelse med et Synspunkt til, nemlig at Befolkningen formentlig snart er ked af de stadige Lapperier i Retsplejeloven og i Straffeloven. Det er jo snart saadan, at man i hver Rigsdagssamling ser nye Forslag om Ændringer og Tilføjelser til Straffelov og Retsplejelov.

Nu er jeg ikke saa reaktionær, at jeg ikke kan indrømme, at en Lov naturligvis kan trænge til Ændringer en Gang imellem, det være langtfra; men er der Omraader, hvor man skal være særdeles forsigtig med at lovgivere alt for meget, er det netop paa saadanne Omraader som Straffeloven og Retsplejeloven. Men ikke desto mindre har den højtærede Justitsminister nu sat sig i Hovedet, at vi skal have en hel Række Ændringer, som baade omfatter store principielle Ændringer og smaa Ændringer. Det falder saadan lidt hulter til bulter, hvad der nu ligger for lige i Øjeblikket, og saa skal det igennem, og det kan vi ikke være med til. Naar man som nu i hvert Tilfælde forventer, at der kommer en helt ny Grundlov, saa havde det været naturliggere at lade den Slags Spørgsmaal, som der her er Tale om, ligge og ikke i saadan en kort Samling som denne piske Lovforslag igennem, blot fordi man nu engang har sat sig i Hovedet, at nu skal det gennemføres. De Bestemmelser i Lovforslaget, som er nødvendige, hvortil jeg regner Udvidelsen af Dommerantallet i de kollegiale Retter og Indførelse af en Dommer til i Søndre Birk, kunde den højtærede Justitsminister for længst have faaet gennemført. Da Sagen i forrige Samling blev forelagt i det andet høje Ting, blev det straks fra Oppositionspartiernes Side er-

klæret, at man var villig til aldeles omgaaende at gennemføre disse Ændringer, men det havde ingen Interesse for den højtærede Justitsminister, de andre Ting skulde med, og de andre Ting kan vi, til Dels af saglige Grunde, og til Dels fordi vi mener, at Spørgsmaalene ikke er blevet tilstrækkeligt undersøgt og overvejet inden for alle de forskellige Instanser, kan jeg vel sige, som bør tages med paa Raad, naar det gælder Ændringer i Retsplejelov, Straffelov m. v., ikke være med til.

Der er desuden i Lovforslaget en særlig Plet efter vor Mening, og det er Bestemmelsen om, at fremtidig skal Valgforsamlingen til Sø- og Handelsretten ændres, saaledes at en ren og skær Fagforening, som jo i øvrigt ikke omfatter alle de paa-gældende Fags Udøvere, faar en Valgret, som vi ikke kan se der er nogen Anledning til, og som jo ogsaa er fraraadet af den nuværende Sø- og Handelsret. Man har ikke haft noget imod, at der ved selve Sammensætningen af Retten i de enkelte Tilfælde blev taget det passende og naturlige Hensyn til de forskellige Fag, men selve den foreslaaede Maade foreligger jo ikke tiltraadt fra Sø- og Handelsrettens Side.

Jeg finder ingen Anledning til at gaa ind paa Enkelthederne i de foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven. Jeg tager Sagen med det gudhengivne Sind, der nu engang er mig givet, naar jeg ved, at Sagen alligevel bliver gennemført. Jeg erkender, at naar de radikale Chrysostomos'er ikke har haft Mulighed for at øve større Indflydelse paa den højtærede Justitsminister, end Tilfældet har været, saa vil mine Ord jo endnu mindre have det, og selvfølgelig vil det kun være at spille ikke alene den højtærede Justitsministers Tid — med den ham egne Elskværdighed vil han sikkert ikke have noget imod at anvende baade i Dag og i Morgen til at diskutere de forskellige Problemer —, men jeg har jo ogsaa en vis Egoisme i mig, og jeg vil i hvert Fald ikke spille min egen Tid, og endelig er jeg saa hensynsfuld over for mine Kolleger, at jeg heller ikke vil spille deres Tid. (*Afbrydelse*: Saa hold op!). Det er ogsaa det, jeg vil, hvis jeg ikke faar for mange Afbrydelser. Jeg skal saa til Slut, ikke blot for at tilfredsstille den højtærede afbrydende Socialminister (*Socialministeren* [Ludvig Christensen]: Det var ikke mig!). Naa, undskyld, det var i hvert Fald en Afbrydelse fra Ministerbænkene. Saa skal jeg til Slut sige, at vi føler i Virkeligheden Forløbet af denne Sag som dybt beskæmmende for den danske Rigsdag og for selve Rege-